

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. április 11.
(vasárnap)**

Horváth Géza

NÉZZ JÉZUSRA!

Énekek: 130; 391

Alapige: 4Móz 21,4-9; Jn 3, 14-15

Imádkozzunk!

Hálásan köszönjük neked, Édesatyánk, hogy ezen a délelőttön is hozzád fohászkozhatunk. Add, hogy teljes szívből tegyük ezt, őszintén leborulva előtted, kiöntve a mi szívünket és eléd tárva a mi imádságunkat! Hálaadással köszönjük, hogy nincs olyan mélység, ahonnan meg ne tudnád hallgatni a te gyermekeidet. Köszönjük neked, hogy kiálthatunk így hozzád, siralmas mélységből is, és akkor is, amikor úgy gondoljuk, hogy hitünknek magaslatain járunk a te kegyelmedből. Köszönjük ennek az éneknek minden biztatását, ami odairányítja a mi tekintetünket reád, Urunk, aki nemcsak Izráelnek őrzője voltál, hanem a lelki Izráelnek, a hívő népnek is megtartója, gondviselője és szabadítója vagy.

Köszönjük neked, hogy most is te tudsz bennünket kimenteni minden bűnünkből. Azért, mert a bűnre te készítettél megoldást az ember számára, abból szabadulást és gyógyulást, amikor olyan eszközt találtál fel a Golgota keresztyében, amelyen meg is büntetted a bűnt, de ugyanakkor el is engedted néped maradékának vétkét. Köszönjük neked hálaadással, hogy most is rátekinthetünk a Golgotára az ige alapján, az evangélium üzenetéből. Kérünk téged, hogy semmi ne gátoljon bennünket ebben! Kérünk, hogy te segíts most, hogy semmi külső, zavaró körülmény ne legyen otthonainkban sem, hanem csak a te igédre tudjunk figyelni! Táplálj bennünket hozzánk illő eledellel, életnek beszédével, életnek Ura és forrása, Istenünk, Atyánk! Jézus Krisztus nevében kérünk.

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét két helyről szeretném olvasni, egyrészt a Mózes 4. könyve 21. fejezetéből, a 4. verstől a 9. versig: „*És elindulának a Hór hegyétől a veres ten-*

NÉZZ JÉZUSRA!

gerhez vivő úton, hogy megkerüljék Edom földét. És a népnek lelke megkeseredék útközben. És szóla a nép Isten ellen és Mózes ellen: Miért hoztatok fel minket Egyiptomból, hogy meghaljunk e pusztában? Mert nincsen kenyér, víz sincsen, és e hitvány eledelt utálja a mi lelkünk. Bocsáta azért az Úr a népre tüzes kígyókat, és megmardosák a népet, és sokan meghalának Izráel népéből. Akkor ment a nép Mózeshez, és mondának: Vétkeztünk, mert szólottunk az Úr ellen és te ellened; imádkozzál az Úrhoz, hogy vigye el rólunk a kígyókat. És imádkozott Mózes a népért. És monda az Úr Mózesnek: Csinálj magadnak tüzes kígyót, és tűzd fel azt póznára: és ha valaki megmarattatik, és feltekint arra, életben maradjon. Csinált azért Mózes rézkígyót, és feltűzé azt póznára. És lőn, hogy ha a kígyó valakit megmart, és az feltekintett a rézkígyóra, életben maradt.”

A másik igehely pedig a János írása szerinti evangélium 3. fejezetében található, a 3. fejezet 14. és 15. verse. Jézus Krisztus mondja: *„És ahogyan felemelte Mózes a kígyót a pusztában, úgy kell az ember Fiának felemeltetnie. Hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”*

Mai igénk, testvéreim, az érc kígyó története. Izráel történetének az az eseménye van leírva a Mózes 4. könyvének előbb olvasott verseiben, amelyek számkra Jézus szavai alapján értékelődnek fel. Hiszen Jézus ezt idézi a János 3,14-ben, hogy *„ahogyan felemelte Mózes a kígyót a pusztában, úgy kell az ember Fiának felemeltetnie”*.

Az ószövetségi ige története ott kezdődik, hogy Izráel a vándorlás során megkerülte Edóm országát, Ézsau leszármazottainak földjét. Előzőleg a kánaániakat kiirthatták – az Úr kezükbe adta őket –, győzelmet arattak, de azután Isten rendelkezésére egy nagy kerülőt kellett tenniük. Ekkor elfogyott a nép türelme, hiszen olyan utakon járatta őket az Úr, amelyekről azt gondolták, hogy feleslegesek. Ilyen utakon járathat olykor Isten bennünket is, amelyek a mi szemünkben ilyen felesleges kerülőutaknak tűnnek. Mi is vagy ráállunk erre hittél, hogy az Úr tudja: *„mind jó, amit Isten téssen”*, mond és akar, vagy pedig elkezdünk zúgolódni ezek miatt az úgymond *„felesleges kerülőutak”* miatt.

Emlékszem, amikor Isten engem is ilyen kerülőutakon járatott, de utólag mindig megláttam, hogy ezek pontosan be voltak iktatva Isten tervébe. Az én szívemből is többször feltört ilyenkor a zúgolódás. Tehát, mi sem vagyunk sokkal különbek Izráel akkori népénél, aki keresi a hibást, hogy kit vonhat felelőségre, ki ennek az okozója, és zúgolódnak – olvassuk az igében – *„Isten ellen és Mózes ellen”*, hogy miért hozták ki őket Egyiptomból.

Miért volt ez olyan nagy bűn, testvérek? Azért, mert itt nem csak arról van szó, amit a nép megfogalmaz, hogy *„e hitvány eledelt utálja a mi lelkünk”*, hanem a zúgolódásuk abban nyilvánult meg, hogy a szabadító Isten szabadítása ellen beszéltek. Tehát, a testiekre néztek, de tulajdonképpen lelki dolog vezette a gondolataikat.

Amikor a kígyók megmardták őket, akkor Isten elrendelte Mózesnek: *csinálj egy rézkígyót; tedd fel egy póznára, és aki rátekint, az életben marad!* Olyan jó, hogy ezt az ígét idézi Jézus a János evangéliuma 3. fejezetében a Nikodémus-

sal való beszélgetésében, mert Nikodémusnak, mint Izráel tanítójának, ismer-
nie kellett ezt a történetet a Mózes könyvéből. Ennek az igének egynéhány üze-
netét szeretném most átadni a testvéreknek.

Mindenképpen beszélnem kell arról, hogy mielőtt a kígyók megmárták vol-
na az embereket, ők már kígyómarásban szenvedtek. Kígyó által megmárt em-
berek voltak, az által marattak meg, akit a Biblia „ősi kígyó”-nak nevez. Ezt az
ősi kígyót – énekeljük a húsvéti énekben – „Legyőzte Jézus, Mesterünk”. Ők
már megmárt emberek voltak, és nem akkor kezdődött a kígyómarás, amikor
jöttek ezek az állatok és belemartak a lábukba, a testükbe, és holtan rogytak ösz-
sze. A kígyó már sokkal hamarabb megmarta őket, és azt lehet mondani, hogy
mindnyájunkat megmártak a kígyók.

Az ősi kígyó, az ámító, a hitető, a hazugság atyja, a világ fejedelme már sok-
kal hamarabb megmarta őket és bennünket is. Ez a borzasztó kígyómarás, test-
vérek! Akit megmárt a kígyó ott, az holtan esett össze. Akit viszont az ősi kígyó
márt meg, az nemcsak befejezte a földi életét, hanem az örök kárhozatra is vet-
tetett. Az örök kárhozatban volt, és ott is maradt. Itt szó van egy testi halálról:
megmar a kígyó. De gondoljunk arra, amiért Jézus Krisztus jött: az ősi kígyó
marásából meggyógyítani bennünket, kihozni, szabadítani és életünkre meg-
oldást adni!

Tulajdonképpen miért hangzik el Jézusnak ez a tanítása a Nikodémussal
való beszélgetésben? Azért, mert Jézus válaszol egy kérdésére. Nikodémus azt
kérdezte, hogy „hogyan lehetséges ez”, amikor Jézus azt mondta neki, hogy
„szükség néktek újonnan születnetek”. Erre Jézus azt felelte: „Te Izráel tanító-
ja vagy, és nem tudod ezeket?”

Ebben a mondatban egy nagyon fontos igazság rejlik. Jézusnak ez a mon-
data a mai ember számára azt jelenti, hogy Jézus korában már az Ószövetség
ismeretének is elegendőnek kellett volna lennie ahhoz, hogy valaki új életben
járjon. „Hogyan lehetséges ez?” – kérdi Nikodémus. Ne felejtsük el, még nem
állt össze a Kánon, csak Mózes és a próféták voltak, meg az Ószövetségnek sok
irata, de amikor megkérdezi Nikodémus, hogy hogyan lehet újjászületni, ak-
kor Jézus azt feleli: te nem tudod?

Testvérek, vannak, akik el akarják vetni az Ószövetséget, mondván, hogy mi
már az Újszövetség népe vagyunk! Jézus meg azt mondja, hogy már az akkori
Ószövetség ismeretéből újjá lehetett volna születni, és újjá is születtek az ószö-
vetségi hívők. Már az az ige is elég volt, hogy valakit életre, élő reménységre hoz-
zon, Krisztus jövődóbeli szemlélése és hit által való megragadása által.

Vajon bennünket, akiknek kezünkben van a Szentírás, amelyről valljuk,
hogy Istentől ihletett, és mindenre hasznos: tanításra, feddésre, megjobbításra,
igazságban való nevelésre, téged és engem hogyan értékelné Jézus ma? Vajon
nekünk mire mondaná, hogy „te nem tudod”? Azt hiszem, Jézusnak lenne mit
a szemünkre vetni ma is, mert sok mindent nem tudunk, pedig többet tudhat-
nánk már! Az igeismeretben nem tovább kellett volna jutni? Azt mondja az ige
az egyik helyen, hogy már régen tanítóknak kellene lennetek, és még mindig a
tejnek italával táplálkoztok? Még mindig ott tartotok, megálltatok az úton! Igen,

NÉZZ JÉZUSRA!

sokszor a világ bölcsei lehet, hogy megbuknak hittanból, a világ nemtelenjei, tudatlanjai és kicsinyei pedig kitűnőt kapnak. Mi milyen érdemjegyet kapnánk az Úrtól?

Hogyhogy nem fogadta el Nikodémus azt, hogy Isten Lelke megújíthatja az embert? Akkor hogyan ismerte az Ószövetség hívőit, akik által a Szentlélek csodás dolgokat vitt végbe? Hogyan ismerte például Ezékiel prófétát, aki kéri, hogy „a négy szelek felől jőjj elő lélek, és lehelj életet ezekbe a holtakba”? A Szentlélek tud életet lehelni, és ahol a Szentlélek életet lehel, ott van ébredés, megelevenedés, megújulás és megtisztulás. Hitvallásunk alapján így fordítottam le szabadon egy mondatot: tudni is kell ahhoz, hogy higgyünk, és nem elég tudni, ha nem hiszünk. Ez azért fontos testvérek, mert a hit egyrészt ismeret, ugyanakkor nem elég tudni valamit, ha nincs ott a szívbéli bizalom az Úr felé, a mi Atyánk felé!

Nézzük meg, hogyan bővíti ki Jézus ezt a történetet, hogyan utal önmagára az ércbíró történetén keresztül! Egyik nagyon fontos része ennek a beszélgetésnek, ami a felolvasottak előtti versben van, ahol azt mondja az Úr Jézus, hogy „senki sem ment fel a mennybe, hanemha az, a ki a mennyből szállott alá, az embernek Fia, a ki a mennyben van”. Ez a mondat először is azért fontos nekünk, mert Jézus Krisztus itt elmondja azt a nagyon egyszerű bibliai igazságot, hogy mennyei dolgokat kijelenteni egyedül ő hivatott, aki onnan jött; aki látta, tudja, hogy mi van ott, és aki egy az Atyával.

Sokan léptek fel minden korban azzal az igénnyel, hogy ők mennyei dolgokat jelentenek ki. Azzal jöttek Mohamed követői is, hogy egy az isten és Mohamed az ő prófétája. Jött Buddha, vagy Konfucius, vagy sorolhatnám tovább, és a ma deformált lelkiségű embere mindig ilyen „extrákat” keres. Most is nagyon sokan fordulnak ilyen „extrához”. Ha valaki tud ilyenről a közvetlen környezetében, akkor mondja el neki, hogy mennyei dolgokat kijelenteni egyedül Jézus Krisztus hivatott! Egyedül ő az Atya küldöttje, „angelos”-a. Egyedül ő az, akire ráteszi a pecsétet az Atya, hogy „ez az én szerelmes Fiam; őt hallgassátok”, őbenne gyönyörködöm.

Ha valaki másutt keresné az üdvösséget, akkor tudja meg, hogy csak Jézus az Isten, nincs senki másban üdvösség, és nem is adatott az ég alatt más név, mely által kellene nekünk is megtartatnunk! Tehát, Jézus Krisztus, amit kijelent, az egészen bizonyos, arra ráteheted az életed! Lehet, hogy Nikodémusnak megvolt a maga véleménye, de Jézus elmondta az ő megoldását: „úgy kell az Emberfiának is felemeltetnie, hogy aki hisz, annak örök élete legyen őbenne”. Tehát, aki hisz őbenne, annak örök élete legyen!

A ma embere úgy gondolkodik, ahogy én is hallottam többektől: mindegy az, tiszteletes úr, csak higgyen valamiben! Már azzal is megelégedne sok ember, hogy legalább hisz valamiben, kapaszkodik valamibe. Viszont az ige azt mondja, hogy aki hisz őbenne. János különösen áldott bizonyágtevője annak, hogy „akié a Fiú, azé az élet”, „a ki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta”, mert a Fiú hivatott arra, hogy az Atyát képviselje ezen a földön teljes megbízatással. Jézus mandátuma teljes, és ezért nincs más meg-

oldás a bűnre nézve, csak ő. Emberi megoldás mindig volt és mindig lesz, de az embernek isteni megoldásra van szüksége.

Az érc kígyó története ezt mondja el. Hiszen ez egy furcsa dolog, ugye, hogy: csinálj egy póznát egy rézkígyóval; tűzd fel, és aki ránéz, az életben marad! De ne azon gondolkozzunk, hogy miért pont egy érc kígyó! Azért, mert Isten így rendelte el. Mégis csodálatos, hogy épp az érc kígyót kellett felemelni, hiszen ez egy Jézusra mutató jel volt! Vagyis, el akarta mondani az igében az Úr, hogy egyedül Jézusra kell tekinteni, akinek halála és feltámadása a hívők békeességének és üdvösségének egyedüli alapja! Így volt megjövendölve, hogy „néznek majd arra, a kit általszegeztek”. Ha Istennek ez elég volt, ezt rendelte el, akkor mi se kételkedjünk benne, hogy ez kevés! Ahogy az akkori embernek nem volt szabad benne kételkedni, hogy csak ilyen egyszerű a megmaradás, a gyógyulás útja, így oltatik meg a kígyó mérgé: aki ránéz. Ilyen egyszerű, de ugyanakkor ilyen nagyszerű dolog ez, testvérek, mert Isten így gondolta és rendelte el, és Mózes így tette ezt meg.

Amikor kántor voltam mintegy másfél évig, akkor kedves énekeim közül nagypénteken mindig „A dicső Golgota”-t játszottam, az el nem maradhatott. A másik pedig mindig az volt, hogy „A megfeszítetre ki ránéz, az él, Néked élet az a pillanat. Nézd, nézd, nézd és élj! A megfeszítetre ki ránéz, az él. Néked élet az a pillanat.”

Amikor Isten elénk adja ezt az úgymond „csekélységet”, amit sokan lenéztek, akkor azt mondja el a két igének a párhuzama, hogy ilyen csekély és lenézett volt minden időben az evangélium üzenete is. Mózes idejében is sokan azt mondhatták, hogy bolondság ránézni egy érc kígyóra. De Isten ezzel nemcsak Jézus Krisztus engesztelését ábrázolta ki, hanem az evangélium egyszerűségét és bolondságát is! Hiszen nem így gondolkodtak sokan? Azt mondja az 1Kor 1,18: „Mert a keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, a kik elvesznek.”

Pál apostol tudta, hogy azt az evangéliumot hirdeti, amely a zsidóknak botránkozás, a görögöknek meg bolondság. Ha Mózes idejében egyesek lenézték Istennek ezt az eszközét, amit ő elgondolt, ugyanúgy ma is meg fognak ütközni némelyek az evangélium üzenetén, amiről azt mondja Pál apostol: „de nekünk, kik megtartatunk, Istennek ereje”. Sokaknak bolondság, de Pál azt mondja: Rómába ezzel akarok menni, mert az evangéliumnak ez az ereje, mert ebben van a megtartatás, gyógyulás és szabadulás!

Újabb párhuzamként hadd mondjam, hogy a kígyó marása ellen egyetlen ellenszer volt: annak másolata. Az érc kígyóban, amit Mózes feltűzött, nem volt halálos méreg, tehát csak külsőképpen volt olyan, mint a kígyó, amely megmaratta a népet. Ez utal majd Jézusra, az Emberfiára.

Nem véletlenül használta Jézus a Dániel látomásából vett képet az Emberfiáról, aki külsőleg emberi formát vett fel, hozzánk hasonló lett mindenben, kivéve a bűnt, mert belsőleg benne nem volt méreg, benne nem volt bűn. Ez utal Jézus Krisztus tisztaságára; amikor eljött, felfeszítették a póznára, a Golgota keresztféjére, aki csak külsőleg lett emberré, de belsőleg büntelen volt. A Királyok 2. könyve beszél arról, hogy amikor elkezdte volna Izráel népe ezt a rézkígyót

NÉZZ JÉZUSRA!

bálványozni, akkor összetörték. Lehet, hogy sokan lenézték ezt a „csekélységet”, Istennek ezt a megoldását. Te soha ne nézd le Istennek az emberileg megfoghatatlannak tűnő útját, ha az az ő útja, tőle jön, és amelyen járni akar bennünket!

Mit jelent itt az, amit Jézus mond, hogy „ahogyan felemelte Mózes a kígyót a pusztában, úgy kell az ember Fiának felemeltetnie”? Én eddig beszéltem a Golgota keresztyéről, de nem csak arról van szó. Sőt, Kálvin azt mondja, amikor ezt a részt magyarázza, hogy a szövegösszefüggésbe nem is nagyon hozható bele a kereszt, de azért mi szívesen beszélünk róla. Az írásmagyarázók egy része azon az elven van, hogy itt tulajdonképpen csak Jézus szavaira figyeljünk: az Emberfiának fel kell emeltetnie! Az a görög szó, ami itt szerepel, ilyeneket jelent: kiemeltetni; magas helyre elhelyezni; magasra emelni valamit.

És ez nemcsak a Golgota keresztyében történt meg, hanem az evangélium üzenetében is ez történik, amelynek alapja a Golgota. Az Ézsaiás 17,7-ben olvasuk: „Ama napon Teremtőjére tekint az ember, és szemei Izráel Szentjére néznek”. De sokkal meggyőzőbb a Galata 3,1 számunkra, amikor Pál apostol azt mondja a galatáknak, amikor prédikálják Krisztust, mint megfeszítettet: mint-ha közöttetek feszítettet volna meg a Krisztus. Tehát, Krisztus felemeltetése azért nem csak a Golgota, mert az egy egyszeri esemény volt, nem történt meg azóta sem, és nem is fog többet megtörténni. Viszont amikor azt mondjuk, hogy prédikáltatnia kell az evangéliumnak, akkor az mindig Jézus Krisztus magasra emelését, felemeltetését jelenti. Ez az igehirdetésünk középpontja, tárgya, akire mutatunk, akit hirdetünk: „mi pedig Krisztust prédikáljuk, mint megfeszítettet”. Ott mindig fel kell emeltetnie, mert ezt várja ma is Isten a néptől: nézz rá!

Harminc évvel ezelőtt meghívtak bennünket egy pedagógusoknak szervezett útra Párizsba. Amikor az idegenvezető mondani akart valamit, akkor fel emelt egy esernyőt, és kérte, hogy mindig az esernyőjét nézzük, mert ha azt fel emeli, akkor az esernyője köré kell gyűlnünk. Ez jutott eszembe ma, testvérek, hogy nem ilyen Jézus Krisztus keresztyének a felemeltetése, a megszólaló evangélium, hogy amikor felemeljük őt, akkor nézd és gyere oda. Nézz és fuss az Isten seregyűjtésének a napján! Jézus Krisztus felemeltetését, magasba emelését ma is hirdetnünk kell!

Más alkalommal előfordult, amikor családlátogatásokra mentem, hogy főleg idősebb nénik nem voltak hajlandóak kikapcsolni a tévét. Vendégként néha mondtam, de kellemetlenül éreztem magam, hogy most én kérem, hogy „tessék már lekapcsolni a tévét!” Volt, aki lehalkította, viszont ha sorozat ment, és miközben beszéltem, ő félszemmel mindig a tévére nézett. Nézzük meg magunkat: ilyen igehallgatók, Krisztust követők vagyunk, hogy azért fél szemünk a világon, a tőzsdén, a híreken van, vagy pedig teljesen rátekintünk a mi Megváltónkra és Urunkra? „Ama napon Teremtőjére tekint az ember és szemei Izráel Szentjére néznek.”

Lehet, hogy Ézsaiás arra gondolt, hogy majd nagypénteken, de én inkább úgy mondanám, hogy azon a napon, amikor neked először ragyog fel az evangélium. Azon a napon, amikor újjászületsz. Amikor Isten meggyőz téged és le-

fegyverez; legyőzi keménységedet és ellenállásodat. Akkor az azért történik, mert a Szentlélek odairányítja a figyelmedet Izráel Szentjére.

Az egyik képtárban van egy olyan festmény, amelyen a festő azt a pillanatot ragadta meg, amikor az érc kígyó már felemeltetett, az emberek el vannak terülve a kígyómarás miatt, és egy édesanya pedig megfogja gyermekének a fejét és odafordítja az érc kígyó felé. Ez nagyon szép, és szeretném is biztatni a szülőket, hogy amíg tudjátok, amíg a gyermekeitek ki nem tépik a kezetekből a fejüket és nem fordulnak teljesen a világ felé, próbáljátok odafordítani! Az ige azt mondja, hogy mindenkinek magának kell odafordulnia. Aki hisz őbenne, aki odanézi rá, aki hittel megragadja – nemhogy látja az érc kígyót, hanem elfogadja azt –, ami Isten megoldása az ő bűnére. Elfogadja azt, amit Isten szabadulásként készített, és hittel rátekint, hogy amit Isten mond, az igaz.

Adj igazat Istennek, és az evangélium üzenete, ereje járja át az életedet, testvérem, velem együtt! Adja meg az Úr, hogy tekints rá, tekintsünk Jézusra, a mi Üdvözítőnkre, aki meghalt a mi bűneinkért és feltámadott a mi megigazulásunkért! Az Isten által készített megoldást fogadd el, s mindenestül a tied lesz!
Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük neked, Édesatyánk, hogy atyai szeretetedből a méltán büntetést érdemlő népnek mégis szabadulást készítettél, hogy aki feltekintett a rézkígyóra, az életben maradt. Köszönjük Úr Jézus, hogy felidézted ezt a Nikodémussal való beszélgetésben, és áldunk téged, hogy az apostolok ezt hirdették, és emeltek fel téged mindig, minden időben, amikor a keresztről szóltak, és a Golgotát hirdették. Köszönjük, hogy mi is ezt tehetjük ma is igehirdetésünkben. Szeretnénk téged nagyra emelni Urunk, hiszen neked kell növekedni, neked kell nagyra lenni! Köszönjük, hogy kiemelkedik az evangélium tanítása ma is mindenféle filozófiák és tanok közül, amelyekben nincs élet, nincs megmaradás, nincs üdvösség. Köszönjük, hogy gondoskodsz Atyánk arról, hogy ebben a világban, ahol olyan sok a kígyómarás, hirdettessék az evangélium.

Ó, bárcsak mindazok, akiket megmarta a kígyó, rátekinthetnének és igazat adnának ennek! Hadd imádkozzunk így az egész világon azokért, akiket sújt a járvány! Hiszen ez is egy kígyómarás egy elégedetlenkedő, zúgolódó, közönyös és a te atyai szereteted nélkül élő világ felé, akik megmaradtak a kígyó által. Kérünk téged, hogy a te büntetésedből hadd tapasztalják a te kegyelmedet, és hadd jöjjenek oda az evangélium igazságához és üzenetéhez!

Kérünk, Urunk, hogy ma is hirdettessék az evangélium a betegeknek! Így kérünk téged most a gyülekezet betegeiért, különösen egy fiatal, súlyos betegségben levő testvérünkért. Hadd könyörögjünk most is úgy, ahogy hetek óta az egész gyülekezet könyörög és imádkozik, leborulva! Könyörögünk hozzád életért, gyógyulásáért. Köszönjük, hogy te hatalmas vagy mindenre, és nálad semmi nem lehetetlen. Köszönjük, hogy te vigasztalod azokat, akik temettek a héten. Kérünk téged, Urunk, hogy te legyél az, aki odairányítod Szentlelked által tekintetüket a feltámadás csodájára, Jézus Krisztus igazi, nagy felemelteté-

NÉZZ JÉZUSRA!

sére, megdicsőülésére, hogy vigasztalást vegyenek akkor, amikor gyászolnak és temetnek!

Kérünk, Urunk, hogy maradj a gyülekezetünk gyermekeivel, fiataljaival, kicsinyeivel és csecsemőivel! Kérünk, hogy fogd össze így is a gyülekezetet, amikor nem látjuk egymást, nem jövünk össze, nem tarthatunk még közös alkalmat! Te legyél az összekötő kapocs, és Szentlelked művelje közöttünk azt a csodálatos lelki egységet, hogy egymást hordozzuk, egymásért imádkozunk, egymásra gondolunk, miközben egymás arcát nem láthatjuk!

Kérünk téged, hogy hallgasd meg azokat a könyörgéseket is, amiket most csöndben eléd viszünk, amikor szívünket előtted kitárjuk! Figyelmezzél a mi kiáltásunkra, drága Urunk!

Ámen.

391. ének

m *Wesley S.S., 1810–76.*

Az egy-ház-nak a Jé-zus a fun-dá-men-to-
ma, A szent I-gé-re épült fel
lel-ki temp-lo-ma. Le-szállt a mennyből
hív-ni és el-je-gyez-ni őt, Meg-
vált-va drá-ga vé-rén a vált-ság-ban hí-vőt.

3. Mire mireánk gerjedez haragod, Ó, mi szent Atyánk, rajtunk nagy csapásod? Kik nem különbek vagyunk, mint árnyékok, Rothadandó porok.

4. Megfertőztettünk atyáink vétkével És gyarló lelkünk-testünk sok sebével; Mi romlásunkat, nagy veszedelmünket Nézd kegyelmes szemmel.

5. Adjad minékünk a te Szentlelkedet: Ismerhes-sük meg mi Közbenjárónkat, Mert megismertük mi gonoszságinkat: Vedd el haragodat.

6. Ne hagyd elveszni ilyen nagy munkáját, Ne hagyd hiába az ő szent halálát, A mi Urunknak keserves nagy kínját, Az ő áldozatját.

7. Végye el rólunk a mi bűneinket, És mosogassa vérével vétkünket Ó, ki Atyjával és a Szentlélekkel Bizony örök Isten.